

„БАЖАЄМО ВІЧНОГО ЩАСТЯ У НЕБІ“

Відійшов у засвіти Роман Смик (1918—2007)

25 грудня 2007 року відійшов у вічність великий меценат української культури св.п. д-р Роман Смик. Прожив він 89 років, сповнених любов'ю і працею для родини, своїх пацієнтів та для українського народу. Духовно належав до славного роду Лепких, Кузелів і Смиків, девізом життя яких було: „Не вмирати, а жити і працювати для України!“

При цій сумній нагоді годиться згадати про його життєвий шлях та діяльність. Народився він четвертою дитиною 3 жовтня 1918 р. в селі Жовчеві Івано-Франківської області в Україні, у священничій родині отця Петра і Ростислави (з Кузелів) Смиків. Був небожем письменника Богдана Лепкого.

Середню освіту здобув в українських гімназіях у Бережанах і Станиславові (тепер Івано-Франківськ). В 1937 р. склав іспит зрілості та почав свої медичні студії у Краківському університеті, які закінчив 1945 р. у Берлінському університеті. Захистив докторську дисертацію на тему: „Українська народна медицина“. Згодом спеціалізувався на лікуванні венеричних і шкірних недуг в Ерленгенському університеті (Баварія, Німеччина), де автор цих рядків мав честь з ним познайомитися. Він тоді був асистентом професора, а для нас, українських студентів, — старшим добрим колегою. Потім працював лікарем і директором ІРО шпиталю для біженців в Ансбаху та медичним офіцером ІРО на Баварію.

У 1950 р. емігрував з родиною до Америки, де відбув свій „інтершип“ у шпиталях Нью-Йорку. Через три роки склав свої нострифікаційні іспити в Чикаго. Спочатку працював лікарем у Брейвуді, а згодом розпочав і провадив приватну лікарську практику в Кол Ситі, штат Іллінойс, за 50 миль від Чикаго. Тут практикував упродовж 36 років як сімейний лікар, не відмовляючи нікому в лікарській допомозі.

Р. Смик належав до кількох місцевих шпиталів і лікарських товариств, до Українського лікарського товариства, УЛТПА та НТШ у Чикаго. Був меценатом Українського національного музею та членом і будівничим собору святих Володимира й Ольги та Українського культурного осередку в Чикаго.

Д-р Смик був щасливо одружений з Лідією Кожушко (з 1946 р.), з якою виховав трьох синів: Євгена (інженер-хемік), Марка, який закінчив поліцейську школу при Іллінойському університеті й тепер працює шерифом округи Гранді (Огшкіу), та сина Романа, який після закінчення медичних студій і хірургічної спеціалізації працює лікарем-хірургом у поліклініці батька. Всі вони тепер одружені і мають свої родини.

На жаль, його добра дружина Лідія захворіла і передчасно померла в 1988 році та залишила його самотнім при родині. Але д-р Смик не зламався, а став ще активнішим у нашому українському, громадському і церковному житті. 1990 року він узяв участь у Лікарському конгресі в Києві й Львові та відвідав рідні сторони в Західній Україні. В липні 1991 р. взяв також участь в організації і освяченні першого музею і пам'ятника поетові Богданові Лепкому в селі Жукові біля Бережан, де виголосив святочну промову.

Також був організатором і фундатором кількох виставок, присвячених Б. Лепкому. Остання відбулася у Чикаго 13 жовтня 1991 р. під час храмового свята — Святопокровського відпусту. Святкову частину про Б. Лепкого відкрив д-р Р. Смик, а потім промовляв гість з України, історик і композитор Василь Подуфалий. У цей самий день відбулася також цікава виставка кераміки бл. п. Лідії Смик.

Д-р Роман Смик цікавився музейними справами, передовсім філіателією і пропам'ятними виданнями для популяризації справи помісности і патріархату Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ). Він організував і очолював Патріарший фонд єпархії святого Миколая, спонсорував і видав кілька філіателістичних і пропам'ятних видань, пов'язаних переважно з особою блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого. Опублікував кілька оглядів таких видань у діаспорі, а повну збірку „Блаженніший Патріярх Йосиф у філіателістичних і пропам'ятних виданнях помісної УКЦ“ (176 сторінок) передав ювілярові в його 92-річчя. Виготовив також перманентні виставки філіателістичних і пропам'ятних видань, які були представлені в Америці, Канаді, Австралії та Україні і подарував їх кільком музеям.

Р. Смик був дописувачем до часописів, співредактором „Рогатинського слова“ та редактором місячника „Авторемісник“. Також писав статті на медичні і громадські теми. Був почесним членом УЛТПА, Українського канадського музею-архіву Альберти в Едмонтоні, одним із меценатів будівництва Українського католицького університету, собору святої Софії у Римі та Фондації ім. Богдана Лепкого при Науковому товаристві ім. Шевченка (НТШ).

За своє меценатство та шляхетну діяльність д-р Роман Смик удостоєний численних нагород, а між ними: 1983 р. на Лікарському з'їзді в Чикаго нагороджений грамотою УЛТПА, 5 жовтня 1991 р. управа міста Кол Сіті

(Іллінойс) відзначила д-ра Р. Смика почесною грамотою за його віддану лікарську працю для громадян міста впродовж 36 років, у 1996 р. в Україні нагороджений премією ім. В. Винниченка. 1996 р. став почесним членом Всеукраїнського т-ва „Просвіта“, у 2000 р. Музей книги у Бережанах відкрив залю д-ра Р. Смика, а в 2003 р. тут побачила світ книжка Р. Смика „Лежить на серці Україна“ — на пошану української культури. У серпні 2007 р. указом про нагородження активних діячів діаспори Президент України Віктор Ющенко відзначив також д-ра Романа Смика.

У грудні 2007 року Р. Смик відійшов у засвіти. Родина і приятелі справили йому величавий похорон. У неділю, 30 грудня, чотири отці із собору святих Володимира й Ольги (о. архимандрит Іван Кротець, о. Олег Кривокульський, о. Микола Бурядник та о. Ігор Кошик) відправили парастас і панахиду. Співав церковний хор. Після панахиди мали прощальні промови його гімназійний товариш mgr. Орест Городиський та голова парафіяльної ради п. Олег Караван. У понеділок, 31 грудня, відбулися урочисті похоронні відправи в соборі святих Володимира й Ольги, де о. парох Іван Кротець мав глибоко релігійну і патріотичну проповідь.

Після похоронних відправ тіло покійного перевезено на цвинтар святого Миколая у Чикаго й поховано біля могили його коханої дружини Лідії. Отець Олег Кривокульський відправив останню панахиду та запечатав домовину на вічний відпочинок. Після похорону відбулася товариська тризна в готелі Пшебили, де родич покійного інж. Роман Назаревич мав коротке слово-спомин про покійного стрійка, а автор цих рядків попрощався з покійним Романом Смиком від імени Українського лікарського товариства (УЛТПА) та осередку НТШ у Чикаго.

Тож ще раз складаємо родині наше сердечне співчуття, а незабутньому д-ру Романові Смику бажаємо вічного щастя у небі.

Вічна йому пам'ять!

Павло ПУНДІЙ